

0130 – 30. januar

Hvordan kan vi som er døde fra synden, fortsette å leve i den? Rom 6: 2.

At vi er døde fra synden, forklarer apostelen i v. 3–11 med at vi i dåpen er innvidd til et døds- og livssamfunn med Kristus. Vi er «forenet», eller «innpodet» i Kristus, sier han, «i en død som har likhet med hans død» – som var synderens død for – men også bort fra – synden.

På samme måte som Kristus i sin død tok avskjed med alle våre synder, som han nå ikke lenger skal bære, slik er også alle Guds barn i dåpen «blitt innpodet med Kristus». Og har dermed i dåpen tatt avskjed med det gamle syndelivet, så de ikke lenger skal tjene synden.

De som ikke vet hva den nye fødselen er, oppfatter dette som at det bare dreier seg som en pakt, et løfte vi har i dåpen, som forplikter oss til å dø bort fra synden og leve for Gud. Men med den oppfatningen har vi ennå ikke forstått apostelens mening med disse ordene: «døde fra synden».

Riktig nok er det også en pakt. Men dermed er ikke alt sagt. Selve vielsen og løftet skaper jo ikke uten videre en god ektefelle. Der må skapes noe i menneskets indre, nemlig kjærlighet, som drivkraft.

Vigslingen og presteløftet skaper ikke en sann sjelesørger. Der må være skapt en ånd som har nød for sjelene. På samme måte virker heller ikke selve dåpen og pakten uten videre at en er «død fra synden» – hvis det ikke i tillegg skjer et guddommelig verk i sjelen!

Kristus taler om en fødsel ved vann og Ånd. Apostelen taler om gjenfødselsens og fornyelsens bad ved Den Hellige Ånd. Slike ord forteller oss hemmeligheten og hele meningen med ordene: «vi som er døde fra synden».

Her taler ikke apostelen om falske kristne. Ikke om noen som er døpt, men som ikke tror. Han tenker på dem som i sannhet har «tatt imot nådens overflod og rettferdighetens gave». Disse har fått et guddommelig liv, en ånd som ikke tåler synd. Hos dem er det en sannhet og virkelighet at de er «døde fra synden».

Det er Åndens verk i sjelen at vi er født av Gud og har et nytt hjerte og sinn, en ny ånd som ikke kan leve i synden. Og det er den andre store og herlige gaven som gis oss ved troen.

Men dette kan den enkeltes egen erfaring best forklare. Når jeg lå under loven og kjempet for å få et hellig sinn, da opplevde jeg bare at i samme grad som jeg lyktes i å fortrenge synden, vokste bare den innvortes ondskaper ennå mer. Men når jeg derimot, fortvilet, fikk gi opp alt mitt eget strev, da fikk jeg ved troen motta frelse og salighet av bare nåde. Da fikk jeg tro meg fri fra syndens og lovens dom – bare i Kristus.

Da fikk jeg også straks en fullstendig ny og hellig trang i hjertet mitt, noe jeg aldri før kjente til. Et nytt, villig og hellig sinn som nå virkelig elsket Guds lov og hatet det onde som jeg kjente i meg. Det verdslige og syndige livet som tidligere var mitt liv og min lyst, ble nå en plage for meg.

Det er dette underfulle verket i sjelen Johannes omtaler slik: «hver den som er født av Gud, gjør ikke synd. Han kan ikke synde, for Guds sæd blir i ham». «Han kan ikke synde», sier altså apostelen. Dette er noe av det underligste et Guds barn får erfare; at selv om de verste fristelsene plager, og til og

med overrumpler og kaster en kristen over ende, så kan han likevel ikke bli liggende i synden, så lenge «Guds sæd» blir i ham.

Han kan ikke gjøre synd, d. v. s. bevisst praktisere synd. Kan ikke «leve i den», som Paulus uttrykker det her. Og selv om han, som vi nettopp sa, kan bli kastet over ende, så faller han liksom i ild eller vann, som han ikke kan leve i, men tvert imot straks reiser seg fra. Slik er det med den som er «født av Gud». Et fall medfører bare en ny og sterkere skrekk for synden. Han begynner på ny å gå på den rette veien. Men nå bare ennå mer vaktsom og gudfryktig.

Alt dette bare så lenge Guds sæd blir i ham. En kristen er slik laget at når han får være i fred for synden, og vandrer på den veien Guds bud viser ham, da er han vel til mote. Da lever han sitt rette liv. Men blir han så angrepet av synden, da blir han redd, blir plaget og urolig. Som når en fiende overfaller ham.

Dette viser veldig godt at hans rette liv er i hellighet, og at han da også «er død fra synden». Som også Luthers velkjente ord sier: «Det er umulig at ikke det mennesket er hellig, som lider i synden (av å synde mot sin Gud). For den ene djevlen driver ikke den andre ut».

Det er et guddommelig verk i sjelen som gjør det til og med verden ser og overraskes over, at de som begynner å leve et liv i Kristi evangelium også tar farvel med verdens vesen og hele sitt gamle syndeliv. Fra nå av går de en helt annen vei gjennom livet.

De gjør denne store, velkjente erfaringen; at når vi virkelig fikk gripe nåden, fikk vi et nytt sinn. Dermed begynte det nye livet, og vi tok farvel med det gamle.

Dette er visst god nok forklaring på apostelens ord: «vi som er døde fra synden».